

РЕШЕНИЕ

№ 194

гр. Сливен, 11.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВЕН, I СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Живка К. Желязкова - Спирова

при участието на секретаря Албена Г. Василева
като разгледа докладваното от Живка К. Желязкова - Спирова Гражданско дело № 20232230102989 по описа за 2023 година

Предявените при условията на обективно кумулативно съединяване положителни установителни искиове с правно основание чл. 422, вр.чл. 415, ал.1, вр. с чл.124, ал.1 от ГПК и чл. 128, т. 2 от КТ, чл. 220, ал. 1 от КТ и чл. 224 от КТ.

Ищцата твърди, че за периода от 06.10.2017 г., работела по трудово правоотношение, съгласно трудов договор № 1456 в ответното дружество, като с допълнително споразумение към горецитирания трудов договор от 03.01.2023 г. основното ѝ месечно трудово възнаграждение било индексирано в размер на 780 лева, като допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит – в размер на 23.40 лева месечно. Посоченото възнаграждение, трябвало да бъде платено не по- късно от 25- то число на следващия месец за предходния, като от това се възползвала и с право на платен отпуск в размер на 26 работни дни. Сочи, че срокът за прекратяване на трудовото правоотношение бил 30 дни и за двете страни.

Изтъква, че със Заповед № 2251/07.04.2023 г. на основание чл. 328, ал.1, т.1 било прекратено трудовото правоотношение, считано от 10.04.2023 г., като със същата Заповед било разпоредено да се заплати обезщетение по чл.

224 от КТ за неизплатен отпуск и по чл. 220 КТ за неспазено предизвестие.

Освен това, посочва, че работодателят ѝ и дължал неизплатено трудово възнаграждение за м. март 2023 г. и за м. април 2023 г – общо – 4 работни дни , вкл. от 03.04 до 06.04.2023 г.

Твърди се, че са били проведени телефонни разговори между тях, като работодателят уверил работничката, че ще ѝ бъде изплатено възнаграждението, но въпреки тази уговорка на 04.05.2023 г. ѝ привел сумата в размер 150 лв. под формата на аванс за м. март, което не е било обичайно до този момент и до тогава не е получавала аванс.

Твърди, че работодателят ѝ дължи обезщетение за неизползван годишен отпуск за 2021 и 2022 г. в размер на 43 дни, видно от уведомление, от 20.01.2023 г. и съответно за 2023 г. съразмерно обработено време, изчислено от нея, на 6 дни, два от които ги е ползвала, или за 2023 г. – 4 дни платен годишен отпуск.

Изтъква, че на 18.05.2023 г. подала заявление по чл. 410 от ГПК, въз основа на което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение № 289/22.05.2023 г. по ч.гр.д. № 618/2023 г. по описа на РС- Димитровград за сумите: главница в размер на 3118.93 лева (три хиляди сто и осемнадесет лева и деветдесет и три стотинки), представляваща неизплатено трудово възнаграждение за месеците март 2023 г. – 653.40 лева, за април 2023 г. за 4 работни дни – 178.53 лева, обезщетение за неспазено предизвестие в размер на 803. 40 лева, неизплатени годишни отпуски: За 2021 г. в размер на 650 лева, за 2022 г. в размер на 710 лева и за 2023 г. в размер на 123.60 лева, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението до окончателното изплащане на вземането, както и сторените разноси в заповедното производство изразяващи се в заплатен адвокатски хонорар в размер на 650 лева.

Предвид гореизложената фактическа обстановка, молят съда да постанови Решение, с което ще признае за установено, че ответното дружество „Лео експрес“ ЕООД дължи на Е. В. К., сумите: главница – 3118.93 лева (три хиляди сто и осемнадесет лева и деветдесет и три стотинки), представляваща неизплатено трудово възнаграждение за месеците март 2023 г. – 653.40 лева, за април 2023 за 4 работни дни – 178.53 лева, обезщетение за неспазено предизвестие в размер на 803.40 лева, неизплатени годишни

отпуски: за 2021 г. в размер на 650 лева, за 2022 г. в размер на 710 лева и за 2023 г. в размер на 123.60 лева, ведно със законната лихва считано от датата на подаване на заявлението до окончателното изплащане на времето.

Претендира за присъждане на направените по делото съдебни разноски в заповедното производство в размер на 650 лева и направените разноски в настоящото производство.

В срока по чл. 131 от ГПК ответното дружество е депозирало отговор на исковата молба, с който заявява, че действително има неизплатени задължения към ищцата, което обстоятелство не оспорва, но оспорва размера на претенцията.

Твърди, че след приспадане на дължимите по закон осигуровки и данък, както и извършени частични плащания на заплата за месец март, посоченият размер в исковата молба е завишен като претенция.

С оглед на обстоятелството, че са извършени частични плащания за м. март от 150 лева и 160 лева преведени по сметката на ищцата, ответното дружество не оспорва дълга към ищцата.

Твърдят, че към датата на прекратяване на договора на ищеца е заплатено частично възнаграждение за м. март, като остатъка е в размер на 390.04 лв. нето възнаграждение, без удържки и данъци. Оспорват размера за м. април, който включвал начислена реално изработена заплата, обезщетение за неспазено предизвестие и обезщетение за неизползван платен отпуск, като излагат общия размер начислен към фиша за м. април без данъци и осигуровки, включващ горните пера бил общо в размер на 2276.89 лв.

Заявяват, че са склонни за сключване на спогодба, като заявяват, че при наличие на парични средства с приоритет се изплащат неизплатените задължения на бившите служители на дружеството, което е със статут на прекратена дейност в процес на ликвидация.

Оспорват претенцията за разноски, като правят възражение за прекомерност на адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание ищцата се представлява от пълномощник, който моли съда да уважи предявеният иск в пълен размер. Претендира за присъждане на направените по делото разноски.

Ответното дружество не изпраща представител или пълномощник. С

молба моли съда да разгледа делото в тяхно отсъствие. Поддържа представеният писмен отговор. Претендира за присъждане на направените по делото разноски.

Съдът като прецени всички събрани по делото доказателства и доводите на страните, прие следното от фактическа страна:

Не е спорно, че ищцата е работила по трудово правоотношение в ответното дружество, съгласно трудов договор № 1456 от 06.10.2017 г. на длъжност „контрольор поща“ в гр. Димитровград. С допълнително споразумение трудовият ѝ договор от 03.01.2023 г. основното и месечно трудово възнаграждение е индексирало в размер на 780 лв. плюс допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит в размер на 23.40 лв. месечно.

Също така не е спорно, че със Заповед № 2251/07.04.2023 г. на осн. чл. 328, ал. 1, т. 1 от КТ е прекратено трудовото ѝ правоотношение, считано от 10.04.2023 г., като е разпоредено да ѝ се изплати обезщетение по чл. 224 от КТ за неплатен отпуск и по чл. 220 от КТ за неспазено предизвестие. Дължимо било и трудово възнаграждение за месец март 2023 г. и април 4 работни дни от 03.04. до 06.04.2023 г. вкл.

Ответното дружество е превело по банковата сметка на ищцата на 04.05.2023 г. - сума в размер на 150 лв. под формата на аванс за месец март и на 29.05.2023 г. сумата от 160 лв. без начисленията за плащанията към НАП, съобразно изчисленията на вещото лице, поради което съдът приема това обстоятелство за доказано, като тези суми са относими за двата месеца за март и май, а не само за март, както е изложено възражението в отговора на исковата молба от ответното дружество.

Безспорно се установи и доказа от приложеното ч.гр.д. № 618/2023 г. на Районен съд – Димитровград от което е видно, че на 18.05.2023 г. е депозирано заявление от молителя – настоящата ищца по чл. 410 от ГПК, въз основа на което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение № 289/22.05.2023 г. за следните суми: главница в размер на 3118.93 лева (три хиляди сто и осемнадесет лева и деветдесет и три стотинки), представляваща неизплатено трудово възнаграждение за месеците март 2023 г. – 653.40 лева, за април 2023 г. за 4 работни дни – 178.53 лева, обезщетение за неспазено предизвестие в размер на 803.40 лева, неизплатени годишни отпуски: За 2021

г. в размер на 650 лева, за 2022 г. в размер на 710 лева и за 2023 г. в размер на 123.60 лева, ведно със законната лихва считано от датата на подаване на заявлението – 18.05.2023 г. до окончателното изплащане на вземането, както и направените в частното дело разноси в размер на 650 лв.

От неоспорената и изслушана по делото съдебно-икономическа експертиза вещото лице след запознаване с материалите по делото е изчислил задълженията за заплащане на трудово възнаграждение в размер на 671.93 лв. бруто, задължения за неползван годишен отпуск в размер на 1825.91 лв. бруто и задължения за неспазване на предизвестие в размер на 803.40 лв. Експертът разяснява, че за периода от 01.03.2023 г. до 31.03.2023 г. основното възнаграждение на ищцата е в размер на 780 лв., плащания с постоянен характер 23,40 лв. или брутното възнаграждение е в размер на 803.40 лв.

Съдът с Протоколно определение № 307/27.02.2024 г. е допуснал изменение на иска, като същият се счита заведен за общ размер от 3301.24 лв., включващ: неизплатено трудово възнаграждение за периода от 01.03. до 07.04.2023 г. в размер на 671.93 лв., неизплатени годишни отпуски за 2021 г., 2022 и 2023 г. в общ размер на 1825.91 лв. и обезщетение за неспазено предизвестие в размер на 803.40 лв., ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба – 26.07.2023 г. до окончателното изплащане на вземането.

Горната фактическа обстановка е несъмнена. Тя се установява от събраните по делото писмени доказателства, както и от изготвеното и неоспорено съдебно-икономическо заключение, които съдът кредитира изцяло като безпротиворечиви, взаимно допълващи се и неоспорени от страните.

От приетото за установено от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Предявените при условията на обективно кумулативно съединяване положителни установителни иски с правно основание чл. 422, вр.чл. 415, ал.1, вр. с чл.124, ал.1 от ГПК и чл. 128, т. 2 от КТ, чл. 220, ал. 1 от КТ и чл. 224 от КТ са допустими - предявени са от лице - заявител, разполагащо с правен интерес да установи със сила на присъдено нещо съществуването, респ. дължимостта на вземането си по издадена заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК.

Разгледани по същество същите се явяват основателни и доказани, с оглед изготвеното заключение на вещото лице, което е приобщено по делото и не е оспорено се установи и доказва, че неизплатената сума от ответното дружество е в общ размер на 3301.24 лв., включващ: неизплатено трудово възнаграждение за периода от 01.03. до 07.04.2023 г. в размер на 671.93 лв., неизплатени годишни отпуски за 2021 г., 2022 и 2023 г. в общ размер на 1825.91 лв. и обезщетение за неспазено предизвестие в размер на 803.40 лв., ведно със законната лихва, считано от 19.05.2023 г. до окончателното изплащане на вземането.

Поради тези съображения, съдът стигна до извода, че са налице условията на закона обуславящи уважаването на исковите претенции, съобразно направените изчисления от приетото по делото експертиза.

С оглед изхода на процеса ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати на ищеца направените по делото разноси в общ размер на 1500 лв., от които 850 лв. по настоящото производство и 650 лв. по ч.гр.д. № 618/2023 г. по описа на РС-Димитровград.

Съдът следва да осъди ответното дружество да заплати държавна такса в размер на 150 лв., както и 350 лв. за изготвената съдебно-икономическа експертиза, платена от бюджетните средства на съда.

Ръководен от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за установено по отношение на „ЛЕО ЕКСПРЕС” ЕАД, с ЕИК 126633551, със седалище и адрес на управление: гр. Д., ул. "В. П." № ., представлявано от Д. Н. Д. че дължи на **Е. В. К.**, с ЕГН ***** от гр. С., ж.к. "М." бл. ., ап. ., със съдебен адрес: гр. С., ул. "Д. Ч." № ., чрез адв. Т. от АК – Сливен, сума в общ размер на **3301,24 лв.** (три хиляди триста и един лева и двадесет и четири стотинки) включваща: неизплатено трудово възнаграждение за периода от 01.03. до 07.04.2023 г. в размер на 671,93 лв., неизплатени годишни отпуски за 2021 г., 2022 и 2023 г. в общ размер на 1825,91 лв. и обезщетение за неспазено предизвестие в размер на 803,40 лв., ведно със законната лихва, считано от 19.05.2023 г. до окончателното

изплащане на вземането.

ОСЪЖДА „ЛЕО ЕКСПРЕС” ЕАД, с ЕИК 126633551, със седалище и адрес на управление: гр. Д., ул. „В. П.“ № ., представлявано от Д. Н. Д. да заплати на **Е. В. К.**, с ЕГН ***** от гр. С., ж.к. "М." бл. ., ап. ., със съдебен адрес: гр. С., ул. "Д. Ч." № ., чрез адв. Т. от АК – Сливен, сума в общ размер на 1500 лв. (хиляда и петстотин лева), от които 850 лв. по настоящото производство и 650 лв. по ч.гр.д. № 618/2023 г. по описа на РС-Димитровград.

ОСЪЖДА „ЛЕО ЕКСПРЕС” ЕАД, с ЕИК 126633551, със седалище и адрес на управление: гр. Д., ул. „В. П.“ № ., представлявано от Д. Н. Д. да заплати в полза на съдебната власт направените по делото разноси в общ размер на **500 лв.** (петстотин лева), от които държавна такса в размер на 150 лв. и сумата от 350 лв. за изготвената съдебно-икономическа експертиза.

Решението подлежи на обжалвано пред Окръжен съд - Сливен в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Сливен: _____